

สงครามฟ้า
พิชิตปฐพี

สงคราม
รุ่ง
ฟ้า
ต่ำถึง

6

Mao Ni เขียน นวนิยาย แปล

สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

Mao Ni เขียน มดแดง แปล

《将夜》Jiang Ye

Volume 06

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2016 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1875-0

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4866 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

ไม่ว่าใครที่ได้อ่าน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี' เล่มที่แล้ว มีอันต้องตบเข่าผาดออกปากว่า "มันช่างสะใจดีแท้!" กันถ้วนทั่ว เพราะหนังสือสามารถลบคำดูหมิ่นสบประมาท ก้าวขึ้นสู่อุดเขาอันเป็นบททดสอบสำเร็จคนแรก

เพียงแต่ผู้ชนะจะได้เป็นศิษย์จอมปราชญ์จริงหรือไม่ก็ยังไม่แน่ เพราะการสอบปีนี้มีเรื่องการเมืองเข้ามาเกี่ยวแบบเต็มๆ หน้าที่ก็ยังมียุทธศาสตร์จ้องจะชิงตัวหนังสือออกจากอ้อมอกของสถานศึกษากันตาเป็นมัน อนาคตของเขา (และซังซัง) จะเป็นอย่างไรต่อไป เชิญติดตามต่อไปใน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี' เล่มหกนี้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์พรีคัลส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 21 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดีค่ะผู้อ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้ฉันย้ายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่นตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถดุจเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมันสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์ สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกหลากหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

บทที่ 1

ศิษย์พีชั้นสอง!

กลุ่มคนใต้ต้นไม้เห็นหนุ่มน้อยบนก้อนศิลาี่ยมเคลิบเคลิ้มให้กับทิวทัศน์
ตระการตาก็พากันนอยืมตามไปด้วย มีเพียงศิษย์พีรองที่ยังนั่งหน้าเขมตัวตรงกับ
กับบัณฑิตเผ่าผมขาวอีกคนที่เอาแต่อ่านม้วนตำราในมือ คล้ายเรื่องราวที่
เกิดขึ้นรอบตัวไม่มีส่วนใดเกี่ยวข้องกับมัน

ทันใดหนึ่งในนั้นก็ยกขลุ่ยขึ้นเป่าเป็นท่วงทำนองแผ่วพลี้ว ตามมาด้วย
เสียงพิณสามสาย อีกคนที่เป็นหญิงพอใช้สองนิ้วคืบเข็มเล็กละเอียดดูจนนิ้ว
ขึ้นตัวดเบาๆ ในอากาศก็บังเกิดเป็นท่วงทำนองสดใสไพเราะ ยังมีบุรุษร่าง
กำยำอีกคนทุบค้อนลงกับพื้นเสียงดังตึงตึงขานรับเป็นจังหวะที่แสดงออกถึง
ความฮึกเหิมทรงพลัง

เสียงขลุ่ย พิณสามสาย เข็ม และค้อนผสมผสานกันเป็นเสียงดนตรี
ท่วงทำนองโบราณ ดังกังวานจากใต้ต้นไม้แล้วแผ่ขยายออกปกคลุมทั่วทั้งยอดเขา
กระตุ้นให้หมู่เมฆที่ริมผาไหลเลื่อน ป่าสนเอนลู่เพื่อต้อนรับผู้มาใหม่

หนึ่งเซวียถูกเสียงดนตรีปลุกให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ หันไปมองเห็น
เงินฝี่ผี้อยู่ในกลุ่มคนที่มีบุคลิกลักษณะแปลกประหลาดแต่มีรอยยิ้มอบอุ่น
จริงใจนั้นด้วยก็รู้ว่าทั้งหมดคือศิษย์พีในชั้นสอง และทุกคนกำลังบรรเลงเพลง

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

เพื่อต้อนรับ มันก็พลันรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมา

และแล้วความอบอุ่นก็เปลี่ยนเป็นความอึดอัดแน่นหน้าอก สองตามืดมน
ร่างชวนเซล้มลงทั้งยืน

หลงซึ่งที่ยังยืนอยู่ใต้ฐานศิลาคล้ายไม่ได้ยินเสียงดนตรีแม้แต่หน่วย ไบหน้า
หลอเหล่ายังคงนำหลงไหลไร้ที่ติ แต่เส้นผมกลับหลุดลุ่ยลงแผ่สยายเต็มป่า
มันเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"พูดแล้วอาจจะขาดความสง่างามไปบ้าง แต่ข้ายอมรับผลที่เกิดขึ้น
ไม่ได้จริงๆ"

ศิษย์พี่รองมิทราบมายืนอยู่เบื้องหน้ามันตั้งแต่เมื่อไหร่ มองไบหน้า
ไร้ความรู้สึกและประกายหรรษาในดวงตามันพลางกล่าวว่า

"หากข้าเป็นเจ้าก็คงยอมรับไม่ได้เช่นกัน"

หลังจากนิ่งเงียบไปเป็นครู่ หลงซึ่งจึงถามว่า

"ข้ากำจัดความรัก ตัดขาดอารมณ์และความรู้สึกทั้งหมด ทำถึงขั้นนี้
แล้วทำไมยังไม่มียัญญาตัดสินใจเลือก"

ศิษย์พี่รองมองมันด้วยสายตาเวทนา

"คนเราเกิดมาล้วนมีความกลัวเป็นพื้นฐาน ข้าไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พวกเจ้า
ได้ผ่านประสบการณ์อะไรมาบ้าง แต่พอจะดูออกว่าหนึ่งเขวียต่างกันกับเจ้า
ส่วนลึกของมันคล้ายปราศจากความกลัว จึงไม่มีความยากลำบากที่จะเลือก
ไม่จำเป็นต้องลบความกลัวที่มีอยู่อย่างยากเย็นเชิงใจเช่นเจ้า"

หลงซึ่งถามอย่างงุนงง

"ความกลัวคือสัญชาตญาณของมนุษย์ ขอเพียงเป็นมนุษย์ย่อมต้องม
ีความกลัว แล้วหนึ่งเขวียจะไม่มีได้อย่างไร"

ตรงจุดนี้ศิษย์พี่รองเหมือนจะฉงนสนเท่ห์เช่นกัน จึงเงียบไปนาน
ก่อนส่ายหน้าตอบว่า

"พวกเจ้าทั้งสองคนอาจจะสามารถเอาชนะความกลัวเล็กๆ น้อยๆ
ที่มีอยู่ตามสัญชาตญาณได้ แต่หากเป็นความกลัวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ
เช่นความกลัวในเรื่องกลางวันกลางคืน ความกลัวในเรื่องแสงสว่างกับความมืด

ระดับความทนได้อาจจะไม่เหมือนกัน"

หลงซิงเล็กคิ้วถาม

"ท่านกำลังจะบอกว่าหนังเซวียไม่มีความเสื่อมใสศรัทธาอยู่ในจิตใจ
เลยอย่างนั้นหรือ"

ศิษย์พี่รองผงกศีรษะ

"อาจเป็นเช่นนั้น"

หลงซิงฟังแล้วก็ตะลึงงันไป ก่อนหัวเราะเยาะตัวเองอย่างปวดร้าว
พิมพ์ว่า

"เพราะเสื่อมใสศรัทธาในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกินไป ทำให้ต้องพ่ายแพ้ให้แก่
คนที่ยึดเอาแต่ตัวเองเป็นหลัก ไม่มีความเสื่อมใสศรัทธาในเขาเทียม หรือ
อาจจะพูดได้ว่าไม่มีความเสื่อมใสศรัทธาในสิ่งใดเลย แล้วนี่จะให้ข้ายอมรับ
ความพ่ายแพ้ได้อย่างไร"

ศิษย์พี่รองเงยไปอึดใจก่อนกล่าวว่า

"หนังเซวียอาจเสื่อมใสศรัทธาในบางสิ่งบางอย่างก็ได้ เพียงแต่สิ่งนั้น
ซ่อนอยู่ลึกเกินไป ทำให้ยั้งตั้งที่ลงเอาไว้บนทางขึ้นเขาไม่สามารถขุดคุ้ยกระตุ้น
ให้เกิดภาพลวงตา หรืออาจเป็นไปได้ว่าแม้แต่ตัวมันเองก็ไม่ว่าในใจเสื่อมใส
ศรัทธาสิ่งใดอยู่"

ยามนั้นเงินผีหอบแฮกแบกร่างที่สลบไสลไม่ได้สติของหนังเซวีย
ลงบันไดมา แต่ใบหน้ามันกลับปราศจากความอนาทรร้อนใจ เพราะมันรู้
ว่าจิตใจหนังเซวียถูกโจมตีอย่างรุนแรง กำลังกายก็เสื่อมโทรมไปมาก ทันที
ที่ขึ้นสู่ยอดเขาสำเร็จ ความเครียดพลันสลาย จิตใจได้รับการผ่อนคลาย
การลึกลับก็เหมือนร่างกายได้พักผ่อน

หลงซิงมองตามเงินผีผิงจนเสียวหลัง ได้ยินเสียงตะโกนจากกลุ่มคน
ใต้ต้นไม้ว่า 'ศิษย์น้องเล็กรีบไปหัวถึงน้ำมา' ม่านตาก็หดเล็ก โพล่งถามขึ้น
อย่างตกใจ

"นั่น...คือมันหรือ"

ศิษย์พี่รองพยักหน้าตอบอย่างไม่คิดจะปิดบัง

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 6

"ใช่"

หลงซึ่งตะลึงมองเด็กหนุ่มร่างอ้วนตุ้ตะที่ถูกลิขภัยที่ทั้งหลายเรียกใช้
อย่างไม่เกรงใจ นึกถึงทุกคราที่เจ้านิกายกับสตรีในชุดแดงเอ่ยถึงคนผู้นี้จะมี
สีหน้าสำนึกผิดไม่สบายใจหรือไม่ก็เคียดดาล พลันรู้สึกวาระหว่างคำเล่าลือ
ที่ได้ยินกับความจริงที่ได้เห็นช่างแตกต่างกันลิบลับ

หนุ่มน้อยในอารามที่เจ้านิกายชื่นชมว่ายังมีพรสวรรค์เหนือกว่าคนผู้นั้น
กลับเป็นเพียงแค่วัยน้อยเล็กในชั้นสองที่ไม่มีความโดดเด่นอันใดเลย!

เห็นภาพตรงหน้าแล้วจู่ๆ หลงซึ่งก็รู้สึกถึงความปราชัยในวันนี้อันที่จริง
ก็มิได้ย่ำแย่จนยากที่จะยอมรับ จึงถอนใจกล่าวว่า

"ใครจะคิดว่าอัจฉริยะบุคคลระดับนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในชั้นสองของ
สถานศึกษาจะถูกพวกท่านเรียกใช้มือเป็นระวิง ตอนแรกข้าเข้าใจว่าเมื่อ
ขึ้นเขาได้สำเร็จ สถานศึกษาคงตื่นตื่นให้ความสำคัญ ช่างเป็นความคิดที่
โง่เขลาเสียจริง"

"อัจฉริยะจะอยู่ที่ใดก็หามีความแตกต่างไม่"

ศิษย์พี่รองมองตามสายตาท่ออีกฝ่าย กล่าวต่อไปว่า

"ในเมื่อตอนอยู่อารามมันเป็นอัจฉริยะ ฉะนั้นยามอยู่ชั้นสองกับ
พวกเรานั้นก็ย่อมต้องเป็นอัจฉริยะ แม้ว่าเปรียบกับข้าแล้วจะยังอ่อนด้อยกว่า
มากก็ตาม เจ้าเองก็อย่าท้อแท้ เพราะอันที่จริงวันนี้เจ้าทำได้ไม่เลวเลย"

องค์ชายหลงซึ่งถอนใจยาว ประคองมือคารวะก่อนหมุนตัวเดินจากไป

ลานกว้างหน้าสถานศึกษาบัดนี้ฮือฮิงไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ บรรดา
ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ยังคงรักษาท่าที่สำรวม แต่ขุนนางทั่วไปและศิษย์สถานศึกษา
กลับมีอาจข่มกั้นความตื่นตื่น ต่างรอคอยผลแพ้ชนะอย่างใจจดใจจ่อ

เจี๋ยวไซวที่ดูแลการเปิดชั้นสองเดินออกมาด้วยสีหน้าพิกล คล้ายปลื้มปีติ
คล้ายแตกตื่น แต่ก็คล้ายจะมีความกังวลอยู่ด้วยเช่นกัน

คนส่วนใหญ่ไม่รู้ประวัติความเป็นมาของมัน แต่ในเมื่อเป็นผู้ที่ได้รับ
มอบหมายให้ควบคุมดูแลการทดสอบในวันนี้ คิดว่าฐานะต้องไม่ธรรมดา

หลังจากสอบถามกันไปมาค่อยรู้ว่ามันคือจอมยันต์เทวะที่เร้นกายฝึกฌานอยู่ในสถานศึกษา ดังนั้นจึงมิกล้าไร้มารยาท พอเห็นมันปรากฏกายขึ้นที่หน้าบ้านได้เสียอึ้งอึ้งจึงเสียบหายไปทันที และเมื่อเห็นสีหน้าแปลกๆ ของมัน ทุกคนก็สังหรณ์ใจว่าน่าจะเกิดเรื่องที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายเสียแล้ว

"เจ้าหนูหวงเฮ่อ มัวตะบิตตะบอยอยู่ทำไม"

คนที่กล้าเรียกชื่อเจี๋ยโว่ชาวราตรงๆ ทั้งยังจงใจเติมคำนำหน้าว่า 'เจ้าหนู' ย่อมเป็นเหยียนเซ่อต้าซือจอมยันต์เทวะของเขาที่ยืนฝ่ายใต้ เพราะไม่ว่าจะเป็นคานฉาน ลำดับอาวุธ หรือว่าอายุมันล้วนเหนือกว่า ยามนี้ใจมันกำลังร้อนเป็นไฟ พอเห็นท่าที่รีๆ รอๆ ของอีกฝ่ายก็อดตัวตออย่างรำคาญมิได้

หวงเฮ่อเจี๋ยโว่ไม่ยอมตอปากต่อคำกับจอมยันต์เทวะที่มีนิสัยพาลพาโลโง่เกคนนี้ จึงเอาแต่มองกลุ่มคนบนลานกว้างขณะเริ่มต้นประกาศ

"การรับศิษย์เข้าสู่ชั้นสองของสถานศึกษาในวันนี้ปรากฏผลแล้ว"

จู่ๆ เหยียนเซ่อก็บังเกิดความกลัว พรวดพราดลุกขึ้นยกมือห้าม

"ช้าก่อน!"

เห็นๆ อยู่ว่าละครที่ดูมาหนึ่งวันหนึ่งคืนกำลังจะปิดฉาก ตัวเอกของเรื่องกำลังจะถอดหน้ากากเผยโฉม กลับมีคนมาตัดบทตั้งฉับ แม้จะหวั่นเกรงในอาณาพยอมยันต์เทวะของมัน แต่กระนั้นก็ยังมิเสียใจจึกจึกไม่พอใจของผู้คนตั้งเล็ดลอดออกมา

หวงเฮ่อเจี๋ยโว่ขมวดคิ้ว นึกดำในใจว่าคนที่แรงก็คือท่าน ตอนนั้นก็เป็นการอื่นที่ยกมือห้าม คิดจะเล่นตลกอันใดกันแน่ มันถามอย่างเอือมระอา

"มีอันใดรี"

เหยียนเซ่อพุ่งปราดขึ้นไปยืนเคียงข้าง หยิบกระบี่เย็บประเพณีขึ้นมาอ้าง

"ชั้นสองเปิดรับศิษย์เป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวง พวกเจ้ามีอาจทำอย่างสุกเอาเผากิน ก่อนจะประกาศผลสมควรอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จูตฐูปเช่นไหว้ฟ้าดินสักคราก่อนหรือไม่"

เสียงซุบซิบในลานกว้างพลันเปลี่ยนเป็นดังเอ็ดอึ้งขึ้นทันที แม้แต่

12 สยบฟ้าพิชิตปฐวี 6

ชินอ่องหลี่เพี้ยเหยียนกับหลี่อวี้ก็ยังคงเหลือกตาใส่ นักพรตชราสองตลบมิได้
เหยียนเซอแม่หน้าหนาราวกับเปลือกไม้ ได้ยินเสียงฮือฮาก็ยังรู้สึก
หน้าร้อนห่ออยู่บ้าง แต่ด้วยความต้องการผู้สืบทอดจึงหันไปตะโกนใส่อย่าง
พาลๆ

"ใครคิดว่าข้าพุดไม่ถูกก็ลุกขึ้นมาถุกเหตุผลกันตัวต่อตัว!"

คนในลานเจียบกริบ ไม่ว่าจะเป็นโม่หลี่จากอาศรมเทพหรือมหาบัณฑิต
เหล่าอาจารย์ของสถานศึกษาต่างพากันเบือนหน้าหนี คิดในใจว่าจะให้
ทำทายจอมยันต์เทวะที่สำเร็จฉานจนแทบกลายเป็นปีศาจไปแล้วอย่างเจ้า
นะรี พวกเราไม่เสียดถึงขั้นนั้นหรือ

หวงเซอเจี้ยวโซ่วพยายามวางสีหน้าเรียบเฉยขณะถามว่า

"อาจารย์อา ตกกลางท่านคิดจะทำอะไรกันแน่"

ทั่วหล้ามีจอมยันต์เทวะอยู่น้อยมาก การนับลำดับอาวุโสจึงไม่ได้แยก
นิกายใครนิกายมัน แต่ใช้การเรียกหาซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีภายในหมู่พวกมันเอง
สิ่งที่เหยียนเซอคิดอยู่ในตอนนี้เรียบง่ายยิ่ง... ถ้าหากหนึ่งเซวียขึ้นถึง
ยอดเขาได้เป็นคนแรก การประกาศผลต่อหน้าคนเหล่านี้ก็มีเท่ากับเป็นเรื่อง
ที่แน่นอนไปแล้วหรือ เช่นนั้นเรากับศิษย์น้องยังจะสามารถใช้วิธีการใดไปแย่ง
คนมาอีกเล่า

เหยียนเซอไม่สนใจสายตาทงุดหงิดเดือดดาลของคนทั้งหลาย ลากตัว
เจ้าหนูหวงเซอเข้าห้องหนังสือ ส่วนคนที่เดินตามเข้าไปล้วนเป็นผู้ที่มี
คุณสมบัติน่าพิศวงที่จะร่วมรับฟัง หรืออีกอย่างก็คือมีกำลังพอที่จะเปลี่ยนแปลง
ผลลัพธ์ในวันนี้ได้

โม่หลี่มีสีหน้าหงองง มั่นคิดว่าหูตัวเองจะต้องเพื่อนไปแล้วแน่ๆ จึง
ส่งสายตาดามชินอ่อง

ชินอ่องหลี่เพี้ยเหยียนเองก็มีสีหน้าแปลกพิกล เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเอง
ฟังไม่ผิด จึงหันไปหาหลานสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

โบหน้างดงามของหลี่อวี้เรียบเฉย แม้นางจะพยายามคาดเดาในทาง

ที่ตีจนถึงขั้นภาวนาให้เป็นจริง แต่เมื่อผลลัพธ์ออกมาตามที่คาดหวังก็ยังคง
อดตื่นตะลึงพรึงเพริดมิได้

โม่หลี่กวาดสายตางงวยผ่านหน้าทุกคน สูดทำยลุกขึ้นถามหวงเฮ่อ
เจี้ยวโซ่วว่า

"ท่านว่าผู้ที่ขึ้นถึงยอดเขาเป็นคนแรกคือ...หนิงเซวี่ว?"

หวงเฮ่อพยักหน้า

"ใช่"

โม่หลี่ยืนตัวแข็งทื่อ

ในฐานะรองอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ย่วน ครั้งนี้มันได้รับคำสั่งจาก
เจ้านิกายให้นำคณะทูตมาเยือนเมืองหลวงของต้าถัง จุดประสงค์หลัก
คือพวงค์ชายหลงซิงมาเข้าชั้นสองของสถานศึกษาตามข้อตกลงลับของ
ทั้งสองแคว้น

โม่หลี่มิได้มีความรู้สึกที่ติดต่อสถานศึกษา ตามความเห็นมัน บุคคลที่
มีพรสวรรค์สูงสุดในแผ่นดินอย่างองค์ชายหลงซิงไม่จำเป็นต้องมาฝึกฉาน
ที่นี่ แต่ในเมื่อเป็นการจัดการของอาศรมเทพ อีกทั้งตอนนั้นคนทั่วหล้าก็รู้แล้ว
ว่าองค์ชายหลงซิงต้องการเข้าเรียนในชั้นสอง เช่นนั้นองค์ชายก็ต้องได้
เข้าเรียน เพราะนี่ได้กลายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงเกียรติยศและศักดิ์ศรีของ
อาศรมเทพแห่งซีหลิงไปแล้ว

ทว่าใครจะคาดคิด หลังการรอคอยอันยาวนานสิ้นสุดลง ผู้ที่ผ่านการ
ทดสอบได้เข้าเรียนกลับมิใช่องค์ชายหลงซิง หากแต่กลายเป็นคนอื่น!

คิดถึงว่าเมื่อกลับไปถึงซีหลิง เจ้านิกายจะต้องระเบิดโทสะและมัน
จะต้องถูกลงทัณฑ์ อีกทั้งความเคารพยำเกรงที่สานุศิษย์เฮ่าเทียนทั่วทั้ง
แผ่นดินมีต่ออาศรมเทพอาจจะสิ้นคลอนไปเพราะเรื่องนี้ โม่หลี่ก็รู้สึกเย็นเฉียบ
ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ปากพึมพำแต่คำว่า

"เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้..."

มันเงยหน้าโบกไม้โบกมือใส่หวงเฮ่อเจี้ยวโซ่ว

"ศิษย์สถานศึกษาธรรมดาๆ คนหนึ่งจะเอาชนะองค์ชายหลงซิงได้

อย่างไร! ขาดอีกแค่ก้าวเดียวองค์ชายก็จะเข้าสู่ตำนรู้ชะตาแล้ว คนผู้นั้นนับเป็นตัวอะไร สถานศึกษาจะต้องเล่นไม่ซื่ออย่างแน่นอน!"

หากประกาศผลออกไป ผู้คนที่ยังรอฟังอยู่ด้านนอกก็คงมีความคิดเห็นแบบเดียวกัน เพราะคนที่ประลองกับองค์ชายหลงซึ่งในวันนี้มีใช้หวังจึงเลวร้าย ผู้มีฉายา 'ต่ำกว่าตำนรู้ชะตาไม่แพ้ใคร' แต่เป็นศิษย์ธรรมดาที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามคนหนึ่ง กระทั่งว่าก่อนหน้านี้ยังไม่มีใครรู้ว่ามันฝึกฝนได้ คนประเภทนี้จะเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งได้อย่างไร

มุสิกตามท้องนาสามารถเอาชนะพญาเหยี่ยวได้หรือ มดสามารถเอาชนะราชสีห์ได้หรือ ช่างเย็บปักถักร้อยสามารถเอาชนะแม่ทัพชยาโหวได้หรือ หญิงเซวียสามารถเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งได้หรือ เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

นอกเสียจากสวรรค์บันดาลให้พญาเหยี่ยวปีกหักจะงอยกุด
นอกเสียจากสวรรค์บันดาลให้ราชสีห์เป็นเนื้อเน่าๆ กองหนึ่ง
นอกเสียจากพระอัศวมเหศวรช่างเย็บปักถักร้อยนางนั้นให้เป็น
ภรรยาหลวงของชยาโหว

นอกเสียจากว่าสถานศึกษาชี้โก่ง!

คนในห้องพร้อมใจกันส่งสายตาคาดคั้นไปที่หวงเฮอเจี้ยวโช่ว

หวงเฮอเจี้ยวโช่วพยายามข่มโทสะขณะอธิบาย

"ตามที่ข้ารู้ องค์ชายหลงซึ่งเองก็ทำได้ยอดเยี่ยมเช่นกัน หากมิใช่เพราะปีนชั้นสองเปิดรับศิษย์เพียงแค่มองคนเดียว องค์ชายก็คงมีวาสนากับชั้นสอง แต่ทุกอย่างก็ต้องทำตามกฎที่ตั้งไว้ หญิงเซวียขึ้นสู่ออดเขาได้ก่อนองค์ชายหลงซึ่งจริงๆ"

โม่หลี่ทั้งตัวลงนั่งกับเก้าอี้เหมือนซากไฉวีญญาน แต่พอเหลือบเห็น หลี่เพยเหยียน มันก็เหมือนคนคว่ำฟางเส้นสุดท้ายเอาไว้ได้ ละล้าละลักถามว่า

"ท่านอ๋อง ตามที่ตกลงกัน องค์ชายยอมเป็นตัวประกันแทนรัชทายาทก็เพราะต้องการเข้าเรียนในชั้นสอง หากมิใช่เพราะองค์ชายอยากเป็นศิษย์ของจอมปราษฎ์ อาศรมเทพเรามีหรือจะยอมปล่อยตัวออกมา ถ้าหาก

สถานศึกษาคิดจะป่วยเบี่ยงไม่ยอมรับ เช่นนั้น..."

หลี่เฟยเหยียนนิ้วหน้า ท่าทางลำบากใจยิ่ง

ราชินิกุลตำดั่งให้เกียรติสถานศึกษาเสมอมา น้อยนักที่จะแทรกแซงก้าวก้าวเพียงแต่ครั้งนี่องค์ชายหลงซึ่งบุคคลลำดับสองของหน่วยพิพากษาอาศรมเทพยอมเข้าสู่เมืองฉางอันในฐานะตัวประกันก็เพราะทั้งสองฝ่ายได้มีข้อตกลงกันอย่างลับๆ แม้อองค์จักรพรรดิเองก็ทรงแสดงท่าทีเห็นชอบแล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นทางอาศรมเทพแห่งซีหลิงหรือราชินิกุลตำดั่ง ไม่เคยมีฝ่ายใดคิดว่าจะมีคนเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งได้ ดังนั้นจึงมิได้มีการเตรียมตัวรับมือเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้า

มันลิ่งเลสลักครู่ ก่อนเสนอต่อหวงเฮ่อเจี้ยวโช่ว

"ข้าเห็นว่าเรื่องนี้สมควรพิจารณากันอย่างรอบคอบ..."

สีหน้าของหวงเฮ่อเจี้ยวโช่วนิ่งสนิท

หลี่เฟยเหยียนมองไปทางหลินกงกึ่งที่นั่งเงียบอยู่ตรงมุมห้อง นึกตำโนใจว่าฝ่าบาทส่งเจ้ามาก็คงเพื่อให้รอดูผลและจัดการเรื่องให้เรียบร้อย แต่เมื่อเรื่องออกมาเป็นเช่นนี้ โฉนจึงไม่แสดงความคิดเห็นอันใดออกมาบ้าง

หลินกงกึ่งรับรู้ถึงสายตาดำหนึ้น จึงลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จุประสงคที่ฝ่าบาทให้ผู้น้อยมากก็เพื่อรับคน ไม่เกี่ยวข้ออันใดกับเรื่องที่ทำนทั้งหลายกำลังปรึกษาหารือกัน ผู้น้อยขอไม่เอ่ยปากใดๆ แทนในวังทั้งสิ้น"

"เช่นนั้นหวงเฮ่อ เจ้าก็ฟังความคิดเห็นของข้า!"

เหยียนเซ่อพองตาประกาศเสียงดังจนหวอดเคราปลิว

"ข้าขอคัดค้าน เพราะแค่ใช้กันคิดก็รู้แล้วว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นไม่มีทางเข้มแข็งไปกว่าองค์ชายหลงซึ่ง แล้วมันจะเอาชนะองค์ชายหลงซึ่งป็นชั้นลุ่มยอดเขาเป็นคนแรกได้อย่างไร ทางสถานศึกษา...จะต้องมีปัญหาวางแน่นอน"

หวงเฮ่อเจี้ยวโช่วหน้าตึงตันที่ มองมันพลางกล่าวเป็นเชิงตำหนิ

"อาจารย์อา แม้ส่วนตัวท่านกับข้าจะสนิทกัน แต่เรื่องแบบนี้อย่าได้พูดเหลวไหล ท่าอะไรต้องมีหลักฐาน"

เหยียนเซ่อถลึงตาใส่

"แล้วสถานศึกษามีหลักฐานว่าตัวเองไม่โกงหรือเปล่าเล่า"

ครวราวีหวงเซ่อเจี้ยวโซ่วเตือนศาลจันต้องเน้นเสียงกร้าว

"อาจารย์อา ท่านกำลังทำตัวพาลไร้เหตุผล!"

"ข้าจะพาลไม่มีเหตุผลซะอย่าง แล้วจะทำไม"

เหยียนเซ่อเลิกคิ้วทำ

"ถึงอย่างไรตอนนี้จอมปราชญ์ก็ไม่อยู่ในฉางอัน"

ในเมื่อจอมปราชญ์ไม่อยู่ในฉางอัน ไม่อยู่ในสถานศึกษา มันผู้เป็นกั๋งเฟิงของเฮาเทียนฝ่ายไต่ก็ไม่มีอันใดให้เกรงกลัว... จอมยันต์เทวะผู้มีฐานะสูงส่งตั้งเทพเจ้าถึงกับประกาศออกมาเป็นนัยๆ แสดงว่าต้องการพาลหาเรื่องให้ถึงที่สุด

เห็นเหยียนเซ่อยื่นกรานคัดค้านหน้าตาซึ่งซ้ง ทุกคนก็ตะลึงงัน นึกย้อนไปถึงที่ท่าของมันตอนอยู่ในลานก็อดขบคิดมิได้ว่าวันนี้เกิดอะไรขึ้นกับเฮาเทียนฝ่ายไต่ เหตุใดจึงเข้าข้างอาศรมเทพแห่งซีหลิงจนออกนอกหน้าถึงเพียงนี้

โม่หลีเองก็นึกย้อนไปถึงปีที่แล้วตอนนักพรตชราผู้นี้กลับอาศรมเทพ เคยลบหลู่ดูหมิ่นอาจารย์ใหญ่เทียนอวี่ย่วน ข้ายังเปิดฉากทะเลาะวิวาทกับต้าเสินกวน (มหาพรตผู้รับใช้เทพ) แต่วันนี้กลับทำตัวแปลก ปกป้องอาศรมเทพอย่างเอาเป็นเอาตาย หรือเป็นเพราะบังเกิดความรักเสียดายคนมีฝีมือ

รักเสียดายคนมีฝีมือนั้นถูกต้อง แต่มันคงคิดไม่ถึงว่าผู้ที่เหยียนเซ่อทุ่มเทใจให้มิใช่องค์ชายหลงซิง หากแต่เป็นอีกคนหนึ่ง!

หวงเซ่อเจี้ยวโซ่วกล่าวเสียงเย็นชา

"อาจารย์อา แม้ฐานะและลำดับอาวุโสของท่านจะสูงส่ง แต่นี่คือเรื่องของสถานศึกษา ดังนั้นขอให้ท่านโกงหรือคิดค้านจนคอแตกตายก็ไม่มีประโยชน์"

เหยียนเซ่อโกงคอคัดค้านอย่างเตือนศาลจริงจัง

"สถานศึกษาคือสถานศึกษาของคนทั้งแผ่นดิน ผู้คนทั้งแผ่นดินมีสิทธิ์

ที่จะหยิบยกข้อสงสัยหรือแสดงความคิดเห็น ยิ่งไปกว่านั้นสถานศึกษายังเป็นสถานศึกษาของต้าถ้ง ข้าเป็นชาวถ้ง ยังมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย! ดังนั้นต่อไปเจ้าบอกว่าคัดค้านไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ข้าก็ยังคงคัดค้านว่าหญิงเซวียเข้าชั้นสองไม่ได้เป็นอันขาด!"

หลิววีหลบออกจากห้องหนังสือเงียบๆ

ขุนนางติดตามคนหนึ่งพอราบเรื่องจากนางก็แตกตื่นอ้าปากค้างนึกขึ้นได้ว่าปีที่แล้วเป็นมันเองที่ทักทายนบอกว่าหญิงเซวียไม่มีอนาคตพอให้องค์หญิงเสียเวลาซุบเสียง จึงอดรู้สึกเสียใจมิได้

หลิววียิ้มหยันพลางกล่าวว่า

"ผู้คนในห้องล้วนสูงวัยกว่าข้า รอบรู้กว่าข้า แต่กลับลืมเรื่องสำคัญที่สุดไปเรื่องหนึ่ง สถานศึกษาเปิดชั้นสองก็เพื่อรับศิษย์ให้จอมปราษฎ์หญิงเซวียสามารถขึ้นถึงยอดเขาได้ก่อนก็หมายความว่าจอมปราษฎ์ได้เลือกมันเป็นศิษย์ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อให้ทะเลาะกันจนเลยเถิดไปมากกว่านี้ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้"

นางเงยหน้ามองยอดเขา นึกภาพว่าเจ้าหนุ่มนั้นตอนนี้คงกำลังเบิกบานใจสุดขีด นึกถึงเส้นทางกลับบ้านที่เต็มไปด้วยภยันตรายจากการถูกลอบสังหาร นึกถึงตอนเอ่ยปากชักชวนแต่กลับถูกปฏิเสธ ดวงตาก็ปรากฏแววมืดหวังขึ้นวูบ กล่าวพึมพำว่า

"ตอนนั้นข้าหลงคิดว่าได้ให้ความจริงใจ ให้ความสำคัญกับมันมากพอแล้ว วันนี้จึงค่อยเข้าใจว่าทำไมมันจึงปฏิเสธ นั่นเป็นเพราะข้าไม่สามารถมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของมันนั่นเอง"

ขุนนางคนนั้นอ่านสีหน้านางออก จึงกล่าวปลอบโยนว่า

"องค์หญิงสนิทสนมกับสาวใช้ของมัน ได้ยินว่าสองนายป่าวมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น หญิงเซวียคงต้องมีไมตรีต่อองค์หญิงอยู่บ้างไม่มากนักน้อย"

"นี่มันคนละเรื่องกัน"

หลิววีส่ายหน้า หลังเงียบไปสักพักก็กล่าวขึ้นว่า

"อืม แต่เห็นทีไม่เปลี่ยนให้เป็นเรื่องเดียวกันคงไม่ได้แล้ว"

คนในลานอยากได้ยินว่าคนในห้องปรึกษาหารือกันเรื่องอะไร อยากรู้ว่าตกลงเป็นผู้ใดที่ขึ้นถึงยอดเขาคนแรก ผู้ใดสามารถได้เข้าเรียนในชั้นสอง เมื่อเห็นองค์หญิงเดินออกมาจึงพยายามคาดเดาจากสีหน้า

แต่ชื่อภู่อีหลันไม่จำเป็นต้องคาดเดา นางเดินเข้าไปทำความเคารพ ถามเสียงสั้นพร่าอย่างตื่นเต็น

"องค์หญิง ตกลงผู้ชนะเป็นใครเพคะ"

หลื่อวีมองไปทางห้องหนังสือ ฟังเสียงโต้เถียงที่ยังคงดังเล็ดลอดออกมา แล้วจู่ๆ ก็เลิกคิดเรื่อยวาม มุมปากปรากฏรอยยิ้มลึกลับ

"เป็นมัน"

สั้นๆ แค่นี้ แต่ชื่อภู่อีหลันก็เข้าใจ นางยกมือปิดปากกลั้นเสียงอุทาน ดวงตาสุกใสเต็มไปด้วยความตื่นตะลึงระคนยินดี

เสียงอุทานแตกตื่นไม่มีทางปิดได้ด้วยฝ่ามือ จึงตั้งขึ้นทำลายความเงียบ ชื่อภู่อีหลันกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ หัวเราะร่าวิ่งไปหาสหาย คำว่ามีได้ก็ออกแรงเขย่าสุดชีวิต ยามนั้นไม่ต้องให้ชื่อภู่อีหลันพูดออกมา ทุกคนก็รู้ว่าใครคือผู้ชนะ

จงดำจวินหน้าซีตจนเขียว พึมพำแต่คำว่า

"ทำ...ไม่...ทำไมถึงเป็นมันไปได้"

เซี่ยเหิงอวิ้นร่างโง่งนงน ใบหน้าขาวซีด มันพลิกจินอู่ไฉ่ออกห่าง พยายามผืนยืนตัวตรงถามชื่อภู่อีหลัน

"เจ้ารู้มาตลอดใช่หรือไม่ว่ามันเก็บงำความสามารถที่แท้จริงเอาไว้ สกุนัขหรือที่ได้รอดูความขายน้หน้าของเรา"

หลังการสอบประจำภาค หนึ่งเซี่ยก็ถูกศิษย์สถานศึกษาหลักไล่ ออกจากกลุ่ม ถูกมองเมินเสมือเป็นอากาศธาตุ มีเพียงชื่อภู่อีหลันกับ ฉูโหยวเสียนเท่านั้นที่ยังคงปฏิบัติต่อมันเหมือนเดิม ฉูโหยวเสียนคือคุณชาย เจ้าสำราญ ไม่ใช่คนเส้นทางเดียวกับศิษย์สถานศึกษาอยู่แล้ว จึงไม่ต้อง

เอ่ยถึง แต่ชื่ออู๋หลันเกิดในตระกูลขุนนางชั้นสูง เป็นผู้ที่อยู่ในโลกเดียวกันกับพวกเซี่ยเฉิงอวี่น แต่นางกลับคอยใส่ใจเข้าข้างหนังเซวียมาตลอด วันนี้จึงยากที่จะไม่ถูกเข้าใจผิด

เห็นใบหน้าชาวเผือดของเซี่ยเฉิงอวี่น รวมทั้งสีหน้าตกตะลึงพริ้งเพริดของสหายร่วมสถานศึกษา ชื่ออู๋หลันก็แค้นหัวเราะ ตอบเสียงเย็นชาว่า

"ข้าไม่รู้ว่ามีมันเก็บำความสามารถเอาไว้ แต่ข้ารู้ว่าหากที่ผ่านมาพวกเจ้าไม่หัวเราะเยาะ ไม่โดดเดี่ยวมัน วันนี้พวกเจ้าก็จะไม่ใช่คนที่นำหัวเราะเยาะที่สุดในพื้นที่"

ที่แล้วมาในสายตาของทุกคน หนังเซวียเป็นคนนิสัยหยาบคายต่ำช้า เป็นที่นำหัวเราะเยาะที่สุดในสถานศึกษา ทว่าวันนี้กลับต้องยอมรับว่าคำถากถางของชื่ออู๋หลันนั้นถูกต้องทุกคำ ที่แท้พวกมันต่างหากจึงเป็นคนที่นำหัวเราะเยาะที่สุดในแผ่นดิน

ขนมโก๋ที่ยังเหลืออยู่เป็นชิ้นสุดท้ายในมือจู่โฮวเสียนร่วงตกสู่พื้น มันตะลึงมองยอดเขา ร่ำร้องในใจว่าเราถึงกับผูกสัมพันธ์เป็นสหายกับคนที่ร้ายกาจเช่นนี้ หากบอกให้ท่านพ่อทราบ ท่านยังจะบ่นอีกหรือไม่ว่าสหายที่เราคบหาด้วยล้วนเป็นพวกเอาแต่กินเอาแต่ดื่ม เทียวหาความสำราญ ท่านพ่อ คราวนี้ท่านผิดอย่างมหันต์แล้ว!

ศิษย์สถานศึกษานิ่งเงียบเป็นเป่าสาก ล้วนมีอกับกิริยาเดียวกันคือ ก้มหน้ามองพื้น บางคนถึงกับยืนซิมเซาต่อเหยี่ยวเหมือนต้นไม้ที่ยืนตายซาก

ตอนนั้นเองในห้องก็มีเสียงตะโกนคลุ้มคลั่งดังเล็ดลอดออกมา

"หนังเซวียตะบะฉวนอ่อนด้อยอย่างนั้นจะเข้าสู่ชั้นสองได้อย่างไร!"

เสียงตะโกนนี้เหมือนปลุกจิ้งจอกตัววันให้ตื่นจากฝันร้าย มันคล้ายคว่ำดาบเล่มสุดท้ายเอาไว้ได้ ละล่ำละลักพูด

"พวกเจ้าฟังสิ นั่น... นั่นคือเสียงเหยียนเซอต้าซือ... ต้าซือบอกว่าหนังเซวียตะบะฉวนอ่อนด้อย ไม่สามารถเข้าสู่ชั้นสอง! ต้าซือก็คือจอมยันต์เทวะที่มีชื่อเสียงเลื่องลือ และยังเป็นศิษย์พี่ของราชครูแห่งตำถังเรา ถ้าแม้แต่ท่านผู้เฒ่ายังเข้าใจเช่นนี้ แล้วหนังเซวียจะเข้าเรียนในชั้นสองได้อย่างไร"

มันหันไปยิ้มเยาะใส่ชื้ออู้อีหลัน

"ไต่ยีนหรือไม่ เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิด"

ภายในห้องหนังสือ หยียนเซอโวยวายหน้าเขียวคล้ำ

"เห็นนี่หรือไม่ นี่คือป้ายคำสั่งของเฮ่าเทียนฟายใต้ ไม่ว่าอาศรมเทพแห่งซีหลิงหรือว่าองค์จักรพรรดิเห็นแล้วย่อมมิอาจเพิกเฉย!"

หวงเฮ่อเจี้ยวโฉบมองมันเหมือนกำลังมองคนปัญญาอ่อน ขมวดคิ้วถามว่า

"อาจารย์อา ตกลงวันนี้ท่านมีจุดประสงค์อะไรกันแน่ เซียวบอกกล่าวออกมาตรงๆ พวกเราจะได้ว่าดูว่าสามารถปรึกษาหารือกันได้หรือไม่"

"อา..."

หยียนเซอเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มกว้างทันที ชี้น้ำหวงเฮ่อเจี้ยวโฉบกล่าวว่า

"นี่เป็นเจ้าพุดออกมาเองนะ หากปรึกษาหารือแล้วไม่เป็นไปตามที่ข้าต้องการ ข้าไม่ยอมแน่"

เห็นจอมยันต์เทวะที่มีลำดับอาวุโสสูงสุดในเมืองฉางอันทำตัวเยี่ยงนี้ หวงเฮ่อเจี้ยวโฉบก็อยากจะร้องไห้ มันผายมือกล่าวว่า

"เซียวท่านว่าออกมาก่อน"

หยียนเซอกระแอมกระไอสองทีก่อนกล่าวเสียงราบเรียบ

"พุดถึงด่านฉาน หนึ่งในเซวียอ่อนด้อยกว่าองค์ชายหลงซึ่งอยู่มาก แต่ถ้าพุดถึงทักษะด้านอื่นๆ ก็พอจะนับได้อย่างเต็มกลืนว่ามีคุณสมบัติให้ปมเพาะอยู่บ้าง ดังนั้นข้ารู้สึกว่ามันไม่เหมาะที่จะเข้าเรียนในชั้นสอง แต่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ข้ามากกว่า"

แม้มันพยายามเต็มที่ที่จะซ่อนความตื่นเต้น บั้นสีหน้าให้ดูเรียบเฉยเข้าไป แต่ว่าจางของมันก็ยังทำให้ทุกคนหน้าเปลี่ยนสี หวงเฮ่อเจี้ยวโฉบเบิกตากว้างสะอึกกายออกมาหนึ่งก้าว โหมลืแตกตื่นจนตั้งตัวสิ่งขึ้นจากเก้าอี้

"ท่านหมายความว่า...หนึ่งในเซวียมีคุณสมบัติที่จะเป็นจอมยันต์เทวะ

อย่างนั้นรี"

หวงเฮ้อเจี้ยวໂ໊วຈ້ອງตามันขณะถามแทบเป็นตะโกน

เหยียนเซ่อเห็นแล้วก็สำนึกเสียใจอย่างมหันต์ แค้นใจตัวเองว่าอุตส่าห์
ทนเก็บงำมาได้ตั้งนาน ไฉนจึงเสียท่าเผยไต่ออกไปง่ายๆ ครั้นแล้วก็
ตัดสินใจทุ้มหมัดหน้าตัก ย้อนถามว่า

"แล้วจะทำไฉน ออย่าลืมนะ ข้าคือคนที่พบบันก่อน"

ผู้สืบทอดของจอมยันต์เทวะก็เปรียบเสมือนพญาหงส์ ทั้งล้ำค่าและ
หายาก ไม่ว่าจะต่อตัวจอมยันต์เทวะเองหรือว่าต่อนิกายที่มันสังกัดอยู่
ตอนนี้ได้ยินเหยียนเซ่อยอมรับ เป็นใครก็รักษาทำที่สงบไว้ไม่ได้อีก
ไม่หืดลั่นออกมาฮึ่นจ้องหน้าเหยียนเซ่ออย่างโกรธจัด

"อาจารย์อา ในเมื่อพบบุคคลที่มีคุณสมบัติจะเป็นจอมยันต์เทวะ แล้ว
ทำไมท่านถึงไม่รายงานไปยังอาศรมเทพทันที!"

"เหลวไหล รายงานไปแล้วพวกเจ้ายังจะเหลือน้ำข้าวต้มไว้ให้ข้าดื่มรี"

เหยียนเซ่อถลึงตาตอบกลับ

แต่หวงเฮ้อเจี้ยวໂ໊วกลับฮึ่มหน้าบาน กล่าวอย่างเป็นต่อ

"อาจารย์อา ท่านคิดว่าหลังจากสถานศึกษาเรารู้เรื่องนี้แล้วยังจะ
ปล่อยตัวหนึ่งเขี้ยวไปอีกรี"

เหยียนเซ่อชี้หน้าด่าว่า

"เจ้าคนไร้ยางอาย! หากมิใช่เพราะเมื่อครู่เจ้าพูดว่าสามารถปรึกษา
หารือกันได้ ข้าจะบอกเรื่องนี้ออกมารี!"

เมื่อคิดถึงว่าวันนี้ชั้นสองของสถานศึกษามีศิษย์ใหม่ในวันหน้ามี
โอกาสได้เป็นจอมยันต์เทวะ หวงเฮ้อเจี้ยวໂ໊วก็รู้สึกปลาบปลื้มยินดี กล่าว
อย่างกระหือมิยมิยง

"การปรึกษาหารือก็คือการเอาปัญหาามาพูดคุยแล้วพินิจพิเคราะห์ หาก
สามารถกำหนดผลล่วงหน้าได้ โยต้องปรึกษาหารือกันด้วยเล่า"

เหยียนเซ่อเต็นผาง

"เจ้ามันคนขี้โกง ไร้ยางอาย!"

หวงเฮ่อยืมละไม

"ข้าก็ร่ำเรียนมาจากอาจารย์อานั่นแหละ"

เหยียนเซ่อโกรธจนหนวดเคราลุก ตวาดเสียงดัง

"ข้าเหยียนเซ่อหามาครึ่งชีวิตแล้วจึงจะเจอคนมีพรสวรรค์อย่าง
หนิงเซวีย ใครกล้ามาแย่งศิษย์คนนี้ไป ข้าจะไม่อยู่ร่วมโลกกับมันเป็นอันขาด
ต่อให้ร่างต้องแหลกเหลวกระดูกหักป่นปี้ก็ต้องชิงลับกระดูกมันก่อนให้ได้!"

หวงเฮ่อส่ายหน้าหัวเราะดังลั่น

"คำพูดของอาจารย์อาช่างน่าขนลุกนัก ถ้าหากศิษย์หลานทำเพื่อ
ตัวเองมิใช่เพื่อสถานศึกษา บางทีอาจจะ...กลัวก็ได้"

"ข้าเหยียนเซ่อ...ครึ่งชีวิต...หนิงเซวีย...พรสวรรค์...ศิษย์...ไม่อยู่ร่วมโลก...
กระดูกหักป่นปี้...ชิงลับกระดูก..."

เสียงตวาดอย่างเดือดดาลของจอมยุทธ์เทวะเหยียนเซ่อราวกับฟ้าผ่า
เปรี้ยงปร้างลงใส่ลานหินด้านหน้า

รอยยิ้มของจงต้าจวินที่เพิ่งจะเค้นออกมาได้พลันผืนก้าง

หากจะบอกว่าเรื่องที่หนิงเซวียสามารถขึ้นเขาเข้าเรียนในชั้นสองได้
สำเร็จคือสายฟ้าที่ผ่าลงกลางใจศิษย์สถานศึกษา เช่นนั้นที่จอมยุทธ์เทวะ
แผดเสียงร้องราวกับคนเสียสติว่าต้องการรับหนิงเซวียเป็นศิษย์ให้ได้ เพราะ
หนิงเซวียมีโอกาสเป็นจอมยุทธ์เทวะในวันข้างหน้าก็เสมือนสายฟ้าผ่าดลใส่
กลางใจศิษย์สถานศึกษาซ้ำสอง

หลังเสียงอสนีบาตผ่านพ้น ศิษย์สถานศึกษาล้วนยืนตะลึงอยู่กับที่
ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี

ฉูโหยวเสียนเห็นจงต้าจวินหน้าซีดเหมือนศพก็กล่าวอย่างเห็นใจ

"หากข้าเป็นเจ้าของจะไปห้องครัวเอาศิระชะโหม่งใส่เต้าหู้ค้ำคินตายไป
เสียให้รู้แล้วรู้รอด เพราะรสชาติและกลิ่นของเต้าหู้ค้ำคินนั้นสุดแย่สุดเหม็น
พอๆ กับคำพูดที่หลุดออกจากปากของเจ้าทั้งหมดนั่นแหละ"

บทที่ 2

ราชครูแห่งต้าถังใหญ่โตนักหรือ

สภาพจิตใจของเหยียนเซ่อตอนนี้อ่าแย่สุดขีด

มันจ้องหวงเฮ่อเจี้ยวโช่วตาเซมิ่ง กล่าวด้วยท่าที่ข่มขู่

"ยังไงพวกเจ้าสถานศึกษาก็เอาหนังสือไปไม่ได้"

หวงเฮ่อเจี้ยวโช่วเล็กคิ้วย่นถาม

"อาจารย์อา แม้แต่ท่านเองยังต้องการมัน แล้วอาศัยอะไรมาห้ามพวกเรา"

เหยียนเซ่อแผดเสียงอย่างลึมตัว

"ก็เจ้าเด็กนั้นมีพรสวรรค์เหมาะกับการฝึกยันต์ แล้วทั่วทั้งแผ่นดินนี้
ยังจะมีใครมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นอาจารย์มันมากกว่าข้า"

หวงเฮ่อเจี้ยวโช่วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ต้องเป็นเพียงจอมยันต์เทวะเท่านั้นหรือจึงจะมีคุณสมบัติเป็นอาจารย์
มัน เช่นนั้นไม่เป็นไร สถานศึกษาเราจะหาจอมยันต์เทวะออกมาอีกสองสามคน
คิดว่าน่าจะพอหาได้อยู่"

น้ำเสียงสบายๆ เหมือนกำลังพูดว่าน่าจะพอชุดหัวใช้ทำจากสวนหลังบ้าน
ออกมาได้สักสองสามหัวอย่างไรอย่างนั้น จริงอยู่จอมยันต์เทวะเป็นบุคคล
ที่หาได้ยากยิ่งในปฐพี แต่สถานศึกษาก็มิใช่สถานที่ธรรมดา กระทั่งว่าตัว

คนพูดเองก็เป็นจอมยันต์เทวะคนหนึ่ง ชุมกำลังของสถานศึกษานั้นยากจะหยั่ง
นอกจากแคว้นเทพแห่งซีหลิงแล้วยังจะมีที่ใดในโลกกล้าเทียบเคียงได้

เหยียนเซ่อถึงกับสะอึกไป แต่ก็ยังยืนกรานหัวชนฝา

"ถึงอย่างไรข้าก็เป็นคนเห็นมันก่อน พวกเจ้าอย่าหมายว่าจะแย่งไปได้"

หวงเซ่อเจี้ยวໄໄວวถอนใจเฮือก

"อาจารย์อา ท่านมีทั้งคุณธรรมและบารมีสูงส่ง อย่าทำตัวไร้เหตุผล
แบบนี้ได้หรือไม่"

"เพ้ย! เจ้าดูสารรูปข้าสิ วันๆ เอาแต่ขลุกอยู่ในสำนักคณิกา ทั่วทุก
ชุมชนมีแต่ความสกปรก ตรงไหนบ้างที่ดูมีคุณธรรมบารมีสูงส่ง"

"อาจารย์อา ต่อให้วันนี้ท่านเหยียดหยามตัวเอง ถูกดูตัวเอง ทุ่ทุเท
ทุกอย่างจนหน้าตาศักดิ์ศรีไม่เหลือหลอกก็ไม่มีประโยชน์อันใดหรอก"

หวงเซ่อเจี้ยวໄໄວวกล่าวต่อด้วยสีหน้าจริงจัง

"ทั้งฝ่าบาทและท่านราชครู หรือแม้กระทั่งเจ้านิกายกับตำแหน่ง
ทั้งหลายอาจจะหลงกลท่าน แต่สถานศึกษาเราไม่หลงกลท่านแน่นอน"

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างจอมยันต์เทวะทั้งสองฟังดูเหมือน
พวกอันธพาลทะเลาะวิวาทกันด้วยเรื่องไร้สาระ แต่ด้วยฐานะของพวกมัน
ต่อให้เป็นเรื่องไร้สาระเพียงไรก็กลายเป็นเรื่องที่ต้องจริงจังขึ้นมาได้ บรรยาการ
ภายในห้องจึงเปลี่ยนเป็นตึงเครียดขึ้นมา

ทันใดนั้นชินอ๋องหลี่เพ่ยเหยียนก็หัวเราะกล่าวแทรกขึ้น

"อันที่จริงเรื่องนี้ไม่เห็นจะมีอะไรให้ต้องทะเลาะกัน ตามความเห็น
ของข้า ในเมื่อตบะผานของหนิงเซวี่ยต่ำอยู่แค่ด่านไร้ฉงน ลื้องค์ชายหลงซึ่ง
ไม่ได้ เช่นนั้นก็ให้ห้องค์ชายหลงซึ่งเข้าเรียนในชั้นสอง แล้วให้เหยียนเซ่อตำ
รับหนิงเซวี่ยเป็นศิษย์ แบบนี้ทั้งคำถั่งและอาศรมเทพซีหลิงต่างก็พอใจ
เหยียนเซ่อตำซือก็พอใจ หนิงเซวี่ยเองยังคงรักษาฐานะศิษย์สถานศึกษา
ตึกหน้าเอาไว้ได้ ซึ่งหมายความว่าสถานศึกษาได้ศิษย์ที่มีศักยภาพดีเลิศไว้
ถึงสองคน เยี่ยงนี้ไม่เรียกว่างมงายสมบูรณแบบพรอกหรือ"

ไต้ยิ่นเซ่นั้นหวงเซ่อเจี้ยวໄໄວวก็นิ่งอึ้งไป รู้ลึกรู้ลึกว่าความคิดนี้คล้ายมีเหตุผล

อยู่ แต่ก็เหมือนจะฟังทะแม่งๆ ตรงที่ได้สักแห่ง

หลี่เฟยเหยียนกล่าวต่อเสียงนุ่มนวล

"ถ้าหากสถานศึกษาติดขัดที่กฎระเบียบ ก็ให้หนึ่งเขวียทำการถอนตัวขอเพียงมันถอนตัวจากผู้มีคุณสมบัติเข้าเรียนในชั้นสอง ทั่วทั้งแผ่นดินจะมีใครกล้ากล่าวประณามสถานศึกษา"

หวงเฮ่อเจี้ยวໄ໊วขมวดคิ้วถาม

"เพราะเหตุใดหนึ่งเขวียจึงจะยอมถอนตัว"

หลี่เฟยเหยียนมิได้ตอบในทันที กลับหันไปถามเหยียนเซอ

"ต้าซือ ข้าอยากรู้ว่าหากหนึ่งเขวียกลายเป็นศิษย์ของท่าน ได้เข้าฝึกฉานในเฮาเทียนฝายได้ ท่านกับท่านราชครูมีแผนจะอย่างไรกับมัน"

"ยอมให้ความเอ็นดูจุกจุกหลาน สอนมันทุกอย่างจนหมดกระเป๋า"

หลี่เฟยเหยียนหันไปมองหวงเฮ่อเจี้ยวໄ໊ว แบมือกล่าวอย่างยิ้มแยม

"พวกเราล้วนรู้ว่าท่านราชครูไม่มีศิษย์ที่เก่งกาจ เหยียนเซอต้าซือก็ไร้ผู้สืบทอด ถ้าหากหนึ่งเขวียเข้าสู่เฮาเทียนฝายได้ ขอเพียงมันตั้งใจฝึกฉาน กอปรกับมีต้าซือทั้งสองทุ่มเทจิตใจฟุ่หมัก ไม่แน่ว่ามันอาจจะเป็นที่ราชครูคนต่อไปของต้าถึงเรา อนาคตที่สดใสรุ่งเรืองแบบนี้มันมีหรือจะไม่มีนยอม"

ในที่สุดหวงเฮ่อเจี้ยวໄ໊วจึงค่อยเข้าใจในจุดมุ่งหมายที่หลี่เฟยเหยียนถามเหยียนเซอ มันจ้องตาชินอ่องพลางนึกในใจว่ากระบวนท่านี้ของท่านช่างร้ายกาจนัก ถ้าหากหนึ่งเขวียถูกคำว่าที่ราชครูแห่งต้าถึงทำให้จิตใจไหวหวั่น ตัดสินใจถอนตัวออกจากชั้นสอง เช่นนั้นสถานศึกษาฯยังจะหาเหตุผลอะไรไปแย่งคนกับเฮาเทียนฝายได้

ก่อนหน้านี้เหยียนเซอเป็นฝายถอยเพื่อรอโอกาสรุก แล้วก็รุกเพื่อถอยมาฝายเดียวตลอด ยามนี้เฟิงสุ่ย* หมุนเวียนเปลี่ยนข้าง กลายเป็นทางด้านสถานศึกษาต้องถอยมารอโอกาสรุกบ้าง เพื่อถ่วงเวลาคิดหาวิธีรับมือหวงเฮ่อเจี้ยวໄ໊วจึงกล่าวว่า

"ไม่ว่าหนึ่งเขวียจะมีความคิดเห็นอย่างไร ต้องสอบถามความเห็นของ

* เฟิงสุ่ย หมายถึงขวงจู้ย

อาจารย์สถานศึกษาทุกคนก่อน มิเช่นนั้นเรื่องนี้จะไม่กลายเป็นเด็กเล่น
ขายของไปหน่อยหรือ"

รุ่งอรุณ ท้องฟ้าเพิ่งจะสว่าง หนึ่งเขวียก็ได้สติขึ้นมา

เห็นแสงอ่อนๆ ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง คำนวณดูก็รู้ว่าตัวเองมิได้
สลบไปนานสักเท่าใด มันลุกเดินไปที่โต๊ะ ยกกาใบใหญ่ที่ใส่น้ำชาไว้เต็มขึ้น
ดื่มอึกๆ จิตใจค่อยกระปรี้กระเปร่าขึ้นอีกโข พอกวาดตามองสำรวจรอบๆ
ก็คิดว่านี่สมควรจะเป็นห้องพักของสถานศึกษา

มันเดินไปที่ประตู ยื่นมือผลักออกไปช้าๆ แสงอรุณอ่อนอบอุ่นพุ่งใส่หน้า
จนต้องหรีดตาลง แล้วจู่ๆ มันก็ต้องยืนตัวแข็งทื่อเหมือนต่อไม้

ประสบการณ์การขึ้นเขาที่กินเวลาตั้งแต่เที่ยงยันดึกอันเต็มไปด้วยความ
ยากลำบากและเจ็บปวดทรมาน ช่วงเวลาของความทุกข์ สุข พบเจอ และ
พลัดพรากที่หวนกลับมาให้ได้รับรู้ รวมถึงทุ่งร้างอันมีดมดกับความผันแปรทุก
เหล่านั้นผุดขึ้นในห้วงสมองของมันอีกครั้ง

เรา... ขึ้นไปถึงยอดเขา

เรา... ได้เข้าเรียนชั้นสอง

หนึ่งเขวียจ้องแสงสว่างอย่างจิงจิง เมื่อนึกว่าตนได้ผ่านอะไรและได้
ทำอะไรมาบ้าง ใบหน้าก็ผุดรอยยิ้มแปลกๆ คล้ายไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะ
เกิดขึ้นจริง

นึกถึงก้าวสุดท้ายของการขึ้นสู่ยอดเขา นึกถึงการตัดสินใจเลือกบน
ทุ่งร้าง มันอดสายหน้ายิ้มมิได้ สงสัยว่าใครกันหนอที่จัดฉากภาพลวงตาเอา
ไว้ให้มันเลือก

"แหงนหน้าหัวร่อเดินออกจากบ้าน คนอย่างข้าไหนเลยจะตกตาม
ไร่ความก้าวหน้าไปตลอดชีวิต"* หนึ่งเขวียพึมพำกับตัวเองก่อนเดินออกไป
เงยหน้ารับแสงตะวัน แต่แล้วสายตาพลันเหลือบเห็นที่ด้านนอกนั้นยื่นไว้ด้วย

* แปลงมาจากโคลงของหลี่ไป๋กวีผู้ยิ่งใหญ่แห่งราชวงศ์ถังที่ว่า 'แหงนหน้าหัวร่อเดินออกจากบ้าน คนอย่างข้าไหนเลยจะ
ไร่จิตปฐพีอันยิ่งใหญ่'

คนกลุ่มหนึ่ง และต่อจากนั้นมันก็ต้องพบกับการตัดสินใจที่ยากเป็นพิเศษ
อีกเรื่องหนึ่ง

"ตอนนี้เจ้ายังไม่ได้เป็นศิษย์ชั้นสอง ยังมีโอกาสถอนตัวเพื่อเลือกทาง
เดินอีกทางที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่ก็ยังเป็นทางที่ยอดเยี่ยมเช่นกัน
ยิ่งไปกว่านั้นเส้นทางสายนี้ยังถูกกำหนดเอาไว้แล้วว่าเจ้าจะต้องมีชื่อเสียง
โด่งดังสะท้านแผ่นดิน"

ซินอ่องหลี่เพียงเหยียนพูดจบก็ยกขาขึ้นจิบชาๆ สายตาที่ดูวุ่นงันเพราะ
อดนอนมองหนังสือเวียนที่เขียนกริบอยู่ตรงหน้า กลิ้งกล่อมต่อไปว่า

"ตามความเห็นข้า เจ้าสมควรเลือกทางเดินที่สอง เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพัน
ถึงความสัมพันธ์ระหว่างราชสำนักกับแคว้นซีหลิง แม้ว่าตาดังเราไม่เคย
ครั้นคร้ามใครและไม่ยอมก้มหัวให้แก่แรงคุกคามจากภายนอก แต่การให้
องค์ชายหลงซิงเข้าเรียนในชั้นสองของสถานศึกษาเป็นข้อตกลงที่องค์จักรพรรดิ
ทรงมีกับอาณาจักรเทศ"

ขอเพียงเจ้าถอนตัวออกจากการแข่งขัน สถานการณ์น่าอัศจรรย์ที่คน
จำนวนมากกำลังเผชิญอยู่ก็จะคลี่คลาย แรงกดดันที่ตาดังได้รับก็จะน้อยลง
เรียกได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อทุกๆ ฝ่าย"

หลี่เพียงเหยียนเห็นหนังสือเวียนเอาแต่ยื่นก้มหน้าเงิบก็เริ่มรู้สึกไม่พอใจ

"เป็นราษฎรตาดัง การแบ่งเบาปัญหาให้กับบ้านเมืองเป็นเรื่องที่สมควร
กระทำ อีกทั้งยังมีเหตุผลสำคัญอีกข้อที่ข้าต้องการให้เจ้าตรึกตรองดู

เหยียนเซอต้าซือคือจอมยุทธ์เทวะ มันถึงกับยอมลดตัวทำเรื่องบ้าๆ บอๆ
ไร้เหตุผลก็เพื่อในตัวเจ้ากลับไปเป็นศิษย์ แคนี่ก็ดูออกแล้วว่ามันให้ความสำคัญ
ต่อเจ้าเพียงไร วันหน้าจะบ่มเพาะเจ้าอย่างทุ่มเทจิตใจเพียงไร ลิบกว่าปี
หลังจากนี้เจ้าอาจจะกลายเป็นจอมยุทธ์เทวะที่มีฐานะสูงส่งในใต้หล้า
กลายเป็นความหวังอันเจิดจ้าของเหล่าเทียนฝ่ายได้ ราชครูหลี่ชิงซานมีศิษย์
เพียงแค่สองคน แต่ไม่ได้เรื่องทั้งคู่ มันให้ความเคารพเหยียนเซอต้าซือ
ศิษย์ที่เป็นอย่างยิ่ง ไม่แน่ว่าอาจจะรับเจ้าเป็นศิษย์ด้วยก็ได้ นอกจากนั้นจอมยุทธ์
เทวะมีความหมายต่อภิกษุเจ้าเทียนฝ่ายได้เพียงไร ตัวมันเองรู้ดีที่สุด"

หญิงเขวียลีหน้าสงบนิ่ง แต่ในใจกลับหัวนไหวไม่น้อย เดิมทีมันเป็นเพียงศิษย์สถานศึกษาธรรมดาๆ ที่ไม่มีความโดดเด่น เป็นคนขายอักษรรายพู่กันในซอยเล็กๆ ของเขตนครตะวันออกที่ไร้ความหมาย ไม่น่าเชื่อว่าบัดนี้กลับกลายเป็นขนมเซาปิ้งโรงเรียนหอมหวานชวนกินที่สถานศึกษากับเฮาเทียบฝ่ายใต้แย่งชิงกัน หนาซ้ายังถูกมองว่าเป็นความหวังอันเจิดจ้าของเฮาเทียบฝ่ายใต้อีกด้วย...คำว่าความหวังอันเจิดจ้านี้คิดแล้วชวนให้หัวสมองฟองโต นี่ควรเป็นคำที่ใช้กับคนอย่างองค์ชายหลงซึ่งเท่านั้นมิใช่หรือ

"ซ้ารู้ว่าเจ้าก็บงคค์หญิงสี่มีความเกี่ยวข้องกันไม่เลว"

หลี่เพยเหยียนกล่าวโน้มน้าวเสียงนุ่มนวล

"ตัวซ้าเองก็สามารถให้คำมั่นสัญญาว่าหากเจ้ายอมแบ่งเบาความยุ่งยากให้กับราชสำนัก ทางราชสำนักจะตอบแทนความดีความชอบของเจ้าอย่างงาม อีกทั้งซ้าจะถือว่าได้ติดค้างน้ำใจเจ้าครั้งหนึ่ง วันหน้าเมื่อเจ้าก้าวเข้าสู่ตำแหน่งจ้อมยันต์เทวะแล้ว ตำแหน่งราชครูแห่งต้าถังคนต่อไปจะต้องเป็นของเจ้าอย่างแน่นอน"

ชั้นสองของสถานศึกษาเป็นสถานที่ยอดเยี่ยมวิเศษสุดก็จริง แต่หากหันกลับไปมองประวัติศาสตร์ ศิษย์ชั้นสองที่สามารถทั้งชื่ออยู่ในแผ่นดินได้มีอยู่สักกี่คน แต่ถ้าเจ้าได้เป็นราชครูแห่งต้าถัง ต่อให้ผ่านไปนับพันปีก็จะยังมีคนจดจำชื่อแซ่ของเจ้าได้"

ว่าที่ราชครูคนต่อไปของต้าถังอย่างนั้นรี

หญิงเขวียลีฉายจะเห็นทางเดินสีทองเป็นประกายทอดยาวอยู่ตรงหน้า ตกลงควรจะละทิ้งชั้นสอง ติดตามจ้อมยันต์เทวะเหยียนเซอเล่าเรียนวิชาเพื่อขึ้นสู่ตำแหน่งราชครูแห่งต้าถังในอนาคต หรือว่าจะเข้าเรียนในชั้นสองติดตามจ้อมปราชญ์เรียนรู้การฝึกฝนอันยอดเยี่ยมพิสดาร นี่เป็นทางเลือกที่ตัดสินใจได้ยากจริงๆ ยากยิ่งกว่าการตัดสินใจเลือกในทุ่งร้างเสียอีก

หญิงเขวียมองซินอ้อง รู้ดีว่าขอเพียงตนพยักหน้า อนาคตก็จะโชติช่วงชัชวาล เชื่อว่าถ้ามันติดตามจ้อมยันต์เทวะ วันหน้าก็จะมีโอกาสก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งราชครูแห่งต้าถังได้จริงๆ ถ้า...ถ้าคนที่เสนอเงื่อนไขเหล่านี้มิใช่คนผู้นี้

ไม่แน่ว่ามันอาจจะพยักหน้ารับปากก็ได้

หลี่เฟยเหยียนเห็นแววต่อต้านในดวงตาของอีกฝ่ายก็พอจะเดาออกว่า มันเลือกอะไร ไบหน้าจึงเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง มือขวากำแน่น กล่าวเสียงห้วน

"นี่คือโอกาสที่ราชสำนักมอบให้ตามคำบัญชาของเฮ่าเทียน หากเจ้าไม่รับ ไม่แน่ว่าอาจถูกเฮ่าเทียนกำจัด"

ไม่ต้องสงสัย นี่คือการข่มขู่อย่างเปิดเผย แม้หนึ่งเซวียตัดสินใจ เลิกชั้นสองของสถานศึกษาไปแล้ว แต่มันยังต้องใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ยังต้องถูกกฎระเบียบมากมายพันนาการไว้ จึงมีอาจไม่กระทำการอย่าง ละมุนละม่อม

มันประคองมือครวระอย่างสุภาพ กล่าวว่า

"ท่านเอง ถึงอย่างไรชำนาญก็คือศิษย์สถานศึกษา ว่าเรียนในนี้มานาน หนึ่งปีย่อมมีความผูกพันทางจิตใจ หากจะให้แบ่งเบาปัญหายุ่งยากของราชสำนัก ข้าพเจ้าย่อมเต็มใจ แต่ก็ต้องคำนึงถึงความรู้สึกของสถานศึกษาด้วย"

มีคนบางคนโยนแรงกดดันในการตัดสินใจใส่ปาหนึ่งเซวียเพื่อหลีกเลี่ยง การไปกระตุ้นโทสะของสถานศึกษา ทว่าคนที่ดูเหมือนเปิดเผยตรงไปตรงมา แต่แท้ที่จริงแล้วฉลาดแกมโกงไม่ไว้หน้าใครอย่างหนึ่งเซวียมีหรือจะยอม แลกรับภาระนี้ มันแค่พูดสั้นๆ ไม่กี่ประโยคก็โยนแรงกดดันกลับไปยังฝ่าย ตรงข้าม

ส่วนเรื่องที่ว่าสถานศึกษาจะตัดสินใจสะละตนทิ้งแล้วรับรองศิษย์หลงซึ่ง เข้าเรียนในชั้นสองหรือไม่นั้นหนึ่งเซวียไม่กังวล มันกับหลี่อวีมีมุมมองในเรื่อง นี้ค่อนข้างเหมือนกัน จอมปราชญ์ยังไม่กลับแคว้น ไม่มีใครในสถานศึกษา กล้าตัดสินใจโดยพลการ และสักๆ ในใจมันยังมีความคิดว่าถ้าหากแม้แต่แรง กดดันจากราชสำนัก สถานศึกษายังไม่มีปัญญารับมือ ยอมส่งตนให้แก่ เฮ่าเทียนฝ่ายใด เช่นนั้นมันจะรังตัวอยู่ในสถานที่แห่งนี้ทำไม ไปเป็นราชครู แห่งต้าถังมิสุขสำราญกว่ารี

ที่มันกับหลี่อวีคิดนั้นไม่ผิด เพียงแต่ความคิดกับเรื่องที่เกิดขึ้นจริงมัก จะสวนทางกันอยู่เสมอ ใครจะคาดคิดว่าในหมู่อาจารย์ของสถานศึกษามีอยู่

หลายคนที่มีใจรักเสียตายผู้มีพรสวรรค์อย่างองค์ชายหลงซิง นอกจากนั้น อาจารย์ทุกคนก็เชื่อว่าจะเป็นชาวถึงเสียทั้งหมด

บรรยากาศศยามรุ่งอรุณภายในห้องพักอาจารย์กลับเดือดพล่านไปด้วยเสียงถกเถียง จอมปราษฎ์ยังไม่กลับ ทุกคนจึงกล้าแสดงความคิดเห็นกันอย่างเต็มที่ ต่างคนต่างความคิดจึงหาบทสรุปไม่ได้สักที

เฉาจือเฟิง พูเจี้ยวโซ่ววิชาจารีตรวมกล่าวอย่างโกรธจัด

"ผู้คนส่วนใหญ่คิดว่าสถานศึกษาของพวกเราโครงการสอบในครั้งนี้ เข้าไม่รู้ว่าจริงหรือเท็จ รู้แต่เพียงว่าองค์ชายหลงซิงเดินออกจากกลุ่มหมอกเป็นคนแรก แล้วเพราะเหตุใดจึงต้องหยุดอยู่กับที่เป็นเวลานานจนกลายเป็นต้องเดินเข้าสู่การทดสอบช่วงสุดท้ายพร้อมกับหญิงเซวีย ระหว่างนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

เฉาจือเฟิงเป็นอาจารย์มากอาวุโสของสถานศึกษา คำพูดของม้นย๋อมมีน้ำหนักอยู่หลายส่วน ทุกคนในห้องแม้จะรู้ว่าม้นมาจากแคว้นเยียนจึงอาจทำใจไม่ได้ที่องค์ชายหลงซิงพ่ายแพ้ แต่คำถามของม้นก็กระตุ้นความสงสัยขึ้นในหมู่อาจารย์จนอาจารย์บางท่านถึงกับคิดไปว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่เซียนเซิง ทั้งหลายบนเขาจะเล่นลูกไม้อะไรจริงๆ

หญิงซราในชุดเสื้อคลุมสีฟ้า มือถือไม้กวาด มองผู้คนที่กำลังถกเถียงกันตรงหน้าเหมือนมองคนปัญญาอ่อน กล่าวว่า

"เถียงกันทำไมให้มากเรื่อง ใครขึ้นถึงยอดเขาก่อนก็รับคนนั้น เรื่องง่ายๆ แค่นี้ทำไมต้องทำให้สลบซับซ้อน เฉาจือเฟิง หมู่นี้เจ้าแล่นไปนางอันทุกวันเพื่อพบองค์ชายของเจ้า พอกลับมาก็น้ำมูกน้ำตาไหล ปลายปลี้มว่าม้นคือความหวังในการฟื้นฟูแคว้นเยียน แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาเรา เฮอะ ข้าไม่ทนฟังแล้ว ขอตัวก่อน"

นอกจากเจี้ยวโซ่วหญิงกิตติมศักดิ์วิชาคำนวณจะผลไปแล้ว ยังมีอาจารย์ที่ทุ่มเทจิตวิญญาณให้กับการเรียนการสอน ไม่ยอมให้เรื่องทางโลกมารบกวนจิตใจทยอยลุกตามไปอีก ทำให้จำนวนคนน้อยลง ทว่าการถกเถียง

กลับยิ่งดูเดือดร้อนแรงขึ้น อาจารย์หลายคนคิดว่าข้อเสนอของราชสำนักสามารถทำให้ทุกฝ่ายพึงพอใจ แล้วเพราะเหตุใดจึงไม่ตัดสินใจให้เด็ดขาดไปเลย หรืออยากจะล่วงเกินข่มก้ำลึงทุกฝ่ายเพียงเพราะหนึ่งเซวียคนเดียว

ก่อนเจาจื่อเฟิงจะระเบิดอารมณ์ขึ้นมาอีก ประตูกี้ถูกผลักเปิดดังเอี้ยดไบหน่าน้อยๆ สีชมพูเปล่งปลั่งยื่นเข้ามา สองตาคำขลับกวาดมองทั่วห้องอยู่หลายตลบก่อนหดคอกลับ

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งเด็กรับใช้ในห้องหนังสือท่าทางสดใสมีชีวิตชีวาติดจะซื่อาย เจ้าของไบหน่านสีชมพูเมื่อครู่ก็เดินเข้ามา เด็กน้อยมองบรรดาอาจารย์ทั้งหลายก่อนถามเสียงเบาราวกับเสียงยุงว่า

"นายน้อยของข้ามีเรื่องอยากถามพวกท่าน ดั่งนั้นจึงใช้ให้ข้ามา"

เหล่าอาจารย์ในห้องรู้ฐานะของเด็กน้อยดี จึงถามเสียงนุ่มนวล

"เขียนเชิงสองมีข้อสงสัยอันใดหรือ"

"วันนี้พอนายน้อยของข้าตื่นขึ้นมา พบว่ายังมีคนที่ไม่มีอะไรทำจำนวนมากมายเดินแคว่อยู่ก็อารมณ์เสียเป็นการใหญ่"

เด็กน้อยเบิ่งตาสุกใสมองไล่ไบหน้าอาจารย์แต่ละคน ก่อนกล่าวต่อว่า

"ดั่งนั้นจึงต้องการถามท่านอาจารย์ทุกคนว่าเพราะเหตุใดผ่านไปตั้งหนึ่งคืนแล้วจึงยังไม่ติดประกาศลักที่ แล้วคนที่ไม่มีอะไรทำพวกนั้นทำไมยังอยู่ที่นี้ หรือว่าอยากจะให้นายน้อยเชิญพวกมันกินข้าว"

ถูกตั้งคำถามเช่นนั้นคนในห้องก็มองหน้ากันเล็กล็ก พวกมันรู้ดีว่านิสัยของศิษย์พี่รองนั้นแปลกประหลาดอยู่บ้าง แต่จะอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าจะเหิมเกริมจนถึงกับจัดเอาชินอ่องกับเหยียนเซอต้าซือเข้าร่วมอยู่ในกลุ่มคนไม่มีอะไรจะทำด้วย

เจาจื่อเฟิงชำเลื่องมองแวบหนึ่งก่อนตอบว่า

"ยังไม่เป็นที่แน่นอนว่าผู้ผ่านการทดสอบเป็นผู้ใด จึงไม่สามารถติดประกาศได้"

มันรู้ว่าคำตอบนี้จะต้องทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ จึงเตรียมจะอธิบาย แต่เด็กน้อยพอฟังจบก็หันกายวิ่งจู่ตอกออกไปเสียก่อน

การถกเถียงในห้องดำเนินต่อไป ทว่าผ่านไปไม่นานก็มีเสียงดังเอี้ยดขึ้นอีกครั้ง

ใบหน้าเด็กน้อยตอนนี้เป็ยกขึ้นไปด้วยเหงื่อ เห็นได้ชัดว่าวิ่งมาอย่างรวดเร็ว จี๋ มั่นกล่าวกับทุกคนว่า

"นายน้อยถามว่าอันใดเรียกว่ายังไม่เป็นที่แน่นอนว่าผู้ผ่านการทดสอบเป็นผู้ใด"

คราวนี้เฉาจื่อเฟิงขึ้นเสียงอย่างไม่พอใจ

"อะไรเรียกว่ายังไม่เป็นที่แน่นอนนะรี ยังไม่แน่นอนก็คือยังไม่แน่นอนหนิงเซวี่ขึ้นถึงยอดเขาได้ก่อนองค์ชายหลงซึ่งเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ มีคนจำนวนมากสงสัยว่าคนบนเขาจะโกง ในเมื่อคนทั่วไปไม่ยอมรบแล้วจะตีประกาศได้อย่างไร"

เด็กน้อยมองมั่นอย่างมึนงง พอได้สติก็ร้องอ้อแล้วหันตัววิ่งจากไป มิทราบว่ามันฟังคำพูดของเฉาจื่อเฟิงเข้าใจหรือไม่

ภายในห้องเจียบกริบ ทุกคนต่างนั่งรอ เลิกถกเถียง เพราะรู้ว่าอีกไม่นานเด็กรับใช้ของศิษย์พี่รองจะต้องวิ่งกลับมา

จริงดังคาด ประตูถูกผลักเปิด เด็กน้อยเบิ่งตาโตตามเฉาจื่อเฟิงว่า

"นายน้อยถามว่าใครไม่ยอมรบ"

เฉาจื่อเฟิงตะลึงอึ้ง มองแค้นใส่ๆ และสีหน้ามึนงงสงสัยของเด็กน้อย แล้วก็หาคำเสียงไม่ได้ และไม่ยอมยกอ้างถึงบุคคลภายนอก จึงสะบัดแขนเสื้อตอบเสียงดังว่า

"ข้าเอง"

เด็กน้อยร้องอ้อ ขยับเท้าจะวิ่งอีกครั้ง แต่แล้วก็นึกถึงคำสั่งที่นายน้อยกำชับมาได้ จึงเกาศีรษะถามเขินๆ ว่า

"ขอเรียนถามว่าท่านคือใคร"

"ข้าคือเฉาจื่อเฟิง"

เฉาจื่อเฟิงตอบแล้วย้อนถาม

"ถามทำไม"

"เพราะนายน้อยต้องการรู้ว่าใครไม่ยอมรับ"
ตอบจบก็หันกายวิ่งจู่ดกลับไป

ประตูกุญแจเปิดอีกครั้ง

เด็กน้อยยื่นฟังประตูหอบหายใจ กล่าวกับเงาจื่อเฟิงว่า

"นาย...นายน้อยบอกว่า..."

เงาจื่อเฟิงอดหัวเราะไม่ได้ ส่ายหน้าถามว่า

"นายน้อยของเจ้าบอกว่าอะไร"

หลังกลืนน้ำลายเหนียวหนึบ เด็กน้อยก็กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

"นายน้อยบอกว่าสถานศึกษาไม่เคยแบ่งแยกเรื่องชนชาติ เปิดกว้างต่อผู้มีความสามารถทั้งแผ่นดิน เงาจื่อเฟิง เจ้าเป็นชาวเยียน ดังนั้นจึงเอนเอียงเข้าข้างหลงซึ่ง ข้าไม่ตำหนิเจ้า แต่เจ้าต้องจำเอาไว้ว่าเจ้าคืออาจารย์วิชาจารีตธรรม เปิดเรียนวันแรกเจ้าสอนศิษย์ว่าอย่างไร ตกกลางจาร์ตประเพณีของสถานศึกษาคืออะไร"

คำพูดเหล่านี้ถูกท่องออกมาอย่างไหลลื่น เด็กน้อยประเดี๋ยวลึกคิ้ว ประเดี๋ยวแค้นเสียด แสดงออกถึงความไม่พอใจ เห็นได้ชัดว่าลอกเลียนท่าทางของศิษย์พี่รองขณะพูด ดูไปแล้วทั้งน่ารักน่าชบชวนเป็นอย่างยิ่ง ทำเอาพวกอาจารย์หัวเราะกันครืน แต่รอยยิ้มบนใบหน้าเงาจื่อเฟิงกลับหายวับ มันข่มโทสะ ถามว่า

"เขียนเชิงสองคิดจะพูดอะไรกันแน่"

"เงาจื่อเฟิง เจ้าเคยสอนในห้องเรียนมาแล้ว จารีตประเพณีของสถานศึกษาก็คือกฎระเบียบ กฎระเบียบก็คือดูว่าใครมีกำลังที่จะกำหนดกฎระเบียบ"

เด็กน้อยยังคงสีหน้าเย็นชาขึ้นปึ้ง

"ท่านจอมปราษฎณ์กับศิษย์พี่ใหญ่ออกไปท่องเที่ยวยังต่างแดน สถานศึกษาในตอนนี้ข้าใหญ่ที่สุด ดังนั้นข้าไม่สนว่าเจ้าจะยอมรับหรือไม่ รีบนำประกาศไปติดเดี๋ยวนี้"

เงาจื่อเฟิงนั่งตะลึงอยู่นาน พอรู้สึกตัวก็รีบสะบัดแขนเสื้อ แค้นเสียดว่า

"วางอำนาจบาตรใหญ่แบบนี้จะให้คนยอมรับได้อย่างไร!"

เด็กน้อยไม่รู้ว่าเป็นคือการระบายอารมณ์ เข้าใจว่าเป็นคำถาม จึงขยับเท้าจะวิ่งออกไป แต่แล้วจู่ๆ ก็ชะงัก ทางหนึ่งตบมือทางหนึ่งโห่ร้อง

"นายน้อยเขาคงบอกว่าท่านจะพูดแบบนี้ จึงให้ข้าบอกกับท่าน"

สีหน้าเจ้าจือเฟิงคุชิตต่ายังคงฟังเด็กน้อยบอกต่ออย่างยิ้มแย้ม

"ข้าไม่ต้องการให้คนยอมรับ ข้าต้องการให้คนเชื่อฟัง"

มีอาจารย์คนหนึ่งทนไม่ได้ที่เห็นเจ้าจือเฟิงต้องเสียหน้าแบบนี้จึงกล่าวขึ้นว่า

"ต่อให้ไม่สนใจพระประสงค์ขององค์จักรพรรดิ ไม่สนใจความคิดของเหยียนเซอต้าซือ ท่านราชครูแห่งต้าถังหรือแคว้นซีหลิง แต่เรื่องนี้จะต้องให้ความเคารพต่อการตัดสินใจของหนิงเซวียเองด้วย"

ผ่านไปครู่หนึ่งประตูถูกผลักเปิดอีกครั้ง อารมณ์ของเด็กน้อยตอนนี้เบิกบานไปด้วยเหตุ มั่นคงแขนเสื้อขึ้นจับตามหน้าผาก รอจนลมหายใจเป็นปกติค่อยถ่ายทอดวาทะของนายน้อยออกมา

"ให้ความเคารพต่อการตัดสินใจของหนิงเซวียรี ทำไมข้าต้องทำด้วยส่วนราชครูแห่งต้าถัง..."

พูดถึงตรงนี้เด็กน้อยก็เขิดคางแหลม เหลือกตาใส่เพดานห้อง แค้นเสียงออกทางรูจมูกเล็กๆ เลียนแบบท่าทางองอาจถือดีของบุรุษบนเขาได้อย่างน่ารักน่าชังเป็นอย่างยิ่ง

"ใหญ่โตนักหรือไง"

บนลานโถ่งบริเวณหน้าผาหลังเขา สนเขี้ยวแผ่กิ่งก้านงอกงาม เมฆขาวไหลเลื่อนคลอเคล้า

ริมหน้าผายืนไว้ด้วยคนสองคน

หนึ่งสวมชุดนักพรตเก่าขาดสกปรก อีกหนึ่งสวมหมวกโบราณรูปทรงประหลาดๆ

ศิษย์พี่รองหันมามองเหยียนเซอต้าซือด้วยความรู้สึก กล่าวเสียงเข้ม

ว่า

"ถึงกับกล้ายื่นมือมาแย่งลูกศิษย์ไปจากอาจารย์ซ้ำ อย่าว่าแต่เป็นเจ้าต่อให้เป็นเจ้านิกายเขาเทียนแห่งซีหลิงก็ยังไม่มีย้ำน้ำหนักพอ"

เหยียนเซอหัวเราะเสียงพิกล

"เจ้ารองของสถานศึกษาก็ยังคงเป็นเจ้ารองที่พระนางถือดีที่สุด วาจาช่างขัดหูขัดใจ แต่ข้าอายุมากกว่าจึงไม่คิดจะถือสาหาความประมอกับเจ้า หลีกเลี้ยงให้ใครนินทาเอาได้ว่ารังแกผู้เยาว์ แต่ต่อให้จอมปราชญ์อยู่ที่นี้ ข้าก็ยังไม่ยินยอมเอาตัวเจ้าหนุ่มหนึ่งเซียวไปให้ได้ หรือไม่ว่าจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุดหากพวกเจ้าทำให้ข้าไร้ผู้สืบทอด"

ศิษย์พี่รองมองมันพลางยิ้มเยาะ

"ชุดคู่หาซื้ออั่งมามากมายทำไม หากมิได้แก่เผ่าจนและเลื่อนก็ควร จะจำได้ว่าไม่ว่าจะนับตามศักดิ์ทางอาจารย์หรือนับทางผีผี ลำดับอาวุโสของข้าล้วนสูงกว่าเจ้า ในเมื่อคิดจะแย่งคนไปจากมือข้าก็ต้องประมอกันสักคราแล้ว"

"บอกว่าไม่ก็ไม่"

เหยียนเซอจ้องหมวกทรงประหลาดบนศีรษะอีกฝ่ายก่อนกล่าวเห็บแนมว่า

"ที่นี่คือถิ่นของเจ้า ข้าไม่เียงพอที่จะลงมือซะอย่าง เจ้าก็ไม่มีทางลงมือกับข้าก่อน ส่วนเรื่องของหนึ่งเซียว จะอย่างไรก็ต้องดูท่าทีของมันด้วย มันติดตามข้าไป ข้ากับศิษย์น้องรับประกันว่าวันหน้ามันจะได้เป็นราชาครูแห่งต้าถัง คนต่อไป ดึกว่าหมกตัวอยู่แต่บนเขา วันๆ ระบายอยู่แต่กับเรื่องซีหุมราซีหามาแห่งของบรรดาศิษย์พี่อย่างพวกเจ้าเป็นไหนๆ"

ศิษย์พี่รองเหลืออกตาขึ้นมองท้องฟ้า

"ราชาครูแห่งต้าถัง...ใหญ่โตนักหรือไร ยังมีใช้วันๆ ถูกขนาบโดยพวกสกุลหลี่กับพวกพรตเผ่ามยคร่ำครึของซีหลิงหรือไร แต่ไหนแต่ไรมาราชครูแห่งต้าถังมีศักดิ์ศรีสมเป็นราชาครูเสียที่ไหน ก็แค่สะใภ้หน่อยที่ถูกรังแก แต่ไม่กล้าร้องไห้คนหนึ่งเท่านั้น"

ท่ามกลางสายตาแตกตื่นใจของสักขีพยานมากมาย
พลออกมาเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้ซึ่งสามารถขึ้นสู่ออดเขาได้เป็นคนแรก
หาใช่ตัวเก็งที่หน้าตาช่างน่าดูนั้น
หากแต่เป็นมัน... พลทหารสามัญจากชายแดน
ผู้ซึ่งถูกเหล่าเพื่อนร่วมชั้นหยาบหมิ่นดูแคลน!
ขณะที่การประชันบนยอดเขาดำเนินไป
คนบนนั้นกลับไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังตกเป็นเป้าหมายของใครต่อใครเพียงไหน
แม้ผลการสอบจะออกมาแล้ว แต่อนาคตของหนึ่งเข็ญกลับยังไม่ตัดสิน
ด้วยบัดนี้หนทางมากมายได้เปิดออกให้มันแล้ว เส้นทางไหนกันที่สมควรเลือกเดิน
หนึ่งคือวิถีแห่งภวน เป็นศิษย์จอมปราณ
อีกหนึ่งคือบรรคาแห่งยันต์ เป็นว่าที่จอมยันต์แถว:
หรือเลือกศิลปะแห่งการเขียนพู่กัน เป็นขุนนางใกล้ชิดองค์จักรพรรดิ!

นิยายกำลังภายใน

ISBN 978-616-06-1875-0

9 786160 618750

ราคา 199 บาท